манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПРВА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА - ЧИСТА

Јн. 1, 43 - 51, зч. 5; Јев. 11, 24 - 26, 32 -40; 12, 1 - 2; зач. 329.

св. муч. Памфил, Порфирије и других 12 муч.

архимандрит Јован (Крестјанкин)

ПОУКА НА НЕДЕЉУ ПОБЕДЕ ПРАВОСЛАВЉА

Ово је вера апостолска, ово је вера отачка, ово је вера православна, ова вера утврди васељену...

Зашто љубимо Православље и Православну Цркву? У данима Свог земаљског живота, побожни моји слушаоци, наш Господ Исус Христос је око Себе ујединио све који верују у Њега, а међу тим верујућим Он је Себи посебно приближио апостоле. Од народа, који је веровао у Христа, на дан свете Педесетнице почела је и да се уобличује Црква Христова, а од апостола први руководитељи те Цркве, њени пастири и учитељи.

Њихов задатак није био нимало лак. Није било потребно само да оне, који су примили хришћанство, науче истинама вере и да их духовно укрепе, него да их истовремено и ограде од лажних учења и јереси. Према речима апостола, тих јереси је требало да буде (1. Кор. 11; 19) да би се показали "опитни", тј. најправовернији и најпостојанији међу онима, који су поверовали у Христа. Победа Правоверја била је потврђена у одлукама Васељенских и Помесних сабора.

Од тог доба, Црква Христова и има онај Символ вере, који у нашим храмовима слушамо на свакој божанственој Литургији.

Почев од 842. године, тај Символ вере Црква особито свечано оглашава на дан Победе Православља, тј. на данашњи дан, у посебном молебану, изговарајући речи: "Ово је вера апостолска, ово је вера отачка, ово је вера православна, ова вера утврди васељену."

Побожни слушаоци! Наша вера се и назива апостолском због тога, што неповређено и ненарушиво у себи чува све, чему су учили Христос и Његови апостоли, све што се садржи у Светом Писму и Светом Предању.

Свети Оци и учитељи Цркве су ту веру свето поштовали и бранили на Васељенским саборима. Свети Оци су се њоме спасавали и прослављали. Она се због тога и назива отачком.

Као стварно истинита и спасоносна, као она која нам даје

email: manastirmaine@gmail.com
интернет прзентација: podmaine.weebly.com

благодатне силе "за живот и благочешће", она се назива правоверјем или Православљем.

Као што видимо, браћо и сестре, наше Православље се гради на чврстом и ненарушивом темељу: на верности Спаситељевом и апостолском учењу, учењу Светих Отаца Васељенских сабора, на вековном опиту духовно - благодатног живота у Христу. Мноштва светих угодника Божијих - мученика, исповедника, чудотвораца, преподобних и осталих светитеља, својим богоугодним животом и праведним окончањем посведочили су о истинитости и спасоносности православне вере.

Том вером су се спасавали и сви наши благочестиви преци, који су нам заветовали да ту веру чувамо као зеницу ока и да се њоме спасавамо. Наша вера се назива православном и зато, да би се разликовала од вере римокатолика и протестаната, који су се удаљили од јединог стуба апостолске, отачке и православне вере.

Суштинско обележје нашег Православља садржи се у томе што хришћанство за њега не представља теорију, него сам живот у Христу, према еванђелским заветима и црквеним уставима.

Темељ те вере чини искрена, дубока и жива вера у живог Триипостасног Бога, Творца неба и земље, Свагдапостојећег, Свевидећег, Свемилостивог, Који је свагда спреман да нас прекори (кроз грижу наше савести), да нам притекне у помоћ (посредством наше молитве) и да нам ниспошље благодат љубави и опраштања (кроз Св. Тајне).

Други темељ нашег Православља јесте вера у Исуса Христа као у Сина Божијег и Искупитеља света. Вера у то да нас Он, заједно са Духом Светим (и не без Очевог учешћа) призива, освештава, просветљује и умудрује за спасење, сједињујући се с нама у Светој Тајни Причешћа.

Трећи темељ наше православне вере јесте вера у будући загробни живот, у јединство небеске и земаљске Цркве, и у посредовање Пресвете Богородице и свих светих за нас.

Четврти темељ је наша хришћанска љубав, братство и милосрђе једних према другима као према члановима једне породице и једног тела - Цркве Христове.

Пети темељ је она сама - Црква Христова, њено Свето Предање, њено устројство и богослужење: Свете Тајне, обреди, дела Светих Отаца, одлуке и правила Васељенских и Помесних сабора и васцели многовековни благодатни опит живота у Христу и руковођења њених верних чеда ка спасењу. Стваралачка сила Цркве је Дух Свети, Који у њој живи од дана Педесетнице. Свима нама је, браћо и сестре, корисно да повремено преиспитамо саме себе, да ли смо уистину православни и да ли одговарамо на захтеве које нам поставља Мајка Црква. Зауставимо се нешто исцрпније на значају свете Православне Цркве за нас и за наше спасење.

Погледајте како нам она (Православна Црква) помаже у спасењу. Она наш долазак у свет освештава Св. Тајном Крштења и читав наш потоњи живот прати благодатним даровима осталих Светих Тајни и молитава. Својим дивним песмопојањима, молитвама разрешења и благословима прати нас и у други свет. Васцели наш живот, од колевке до гроба, протиче под њеним руковођењем и благословом. Њен значај се посебно може осетити приликом заједничке молитве (у храму) и у руковођењу нашег духовног живота. Велелепно украшавајући наше храмове прекрасним иконама, она у нама подстиче расположење за духовно узношење наших душа и срца ка Господу Богу. Она наше душе наслађује, духовно храни и ограђује дубоким смислом и усклађеношћу својих богослужења. Управо она благодаћу својих молитава и својих Светих Тајни укрепљује наше слабе, осиромашене душе.

Управо она због нас издваја посебне дане (среду и петак) за пост и покајање. Током године, она у том циљу издваја четири периода, тј. четири поста.

Протекло је већ недељу дана откако смо ступили у свету Четрдесетницу. Света Црква чини све, да би наша душа задрхтала и затреперила у тим великим, светим данима, да би осетила мрскост своје огреховљености и оплеменила нас жудњом за очишћењем, обновљењем и освештавањем.

Покајним великопосним службама и дирљивим појањем, молитвама и коленоприклоњењима, она, света Црква, призива нас на покајање и на помирење са Богом. Ни у једном другом периоду Господ није ближи нашој ожалошћеној души и страдалној савести, никада тако не "куца" на наше срце (в. Откр. 3; 20), као у тим светим данима.

Сви ми знамо да ћемо једино у случају да строго проведемо Велики пост и само ако своју душу очистимо и освештамо покајањем, радосно и свечано дочекати пасхалну (васкршњу) ноћ, када ће наша обновљена и васкрсла душа заједно са читавом васељеном радосно запојати химну васкрслом Спаситељу, не знајући да ли се (душа) налази на небу или на земљи. Ко ствара, и ко ће за нас стварати то неизрециво блаженство, ту небеску радост? Све то чини она, наша Православна Црква, носилац и чувар нашег Православља.

И ми ћемо, драга браћо и сестре, као и наши благочестиви преци, чувати наше Православље, живећемо и спасавати се њиме, и часно носити велико име православног хришћанина. Амин.

23 марта (5. априла) 1992. године

архимандрит Рафаил (Карелин)

ДЕФИНИЦИЈА ЦРКВЕ

Црква је живи организам. Црква је љубав и благодат Божија, која обухвата сва словесна створења и сву творевину. Црква је вечна и божанска, она је спасоносно дејство вечних Божанских енергија, она је животворна светлост која се излива из дубина Триипостасног Бога на сву твар. Црква обухвата сва створења Божија створена у времену. Циљ Цркве је да оствари јединство између Творца и Његове творевине, да изведе свет и човека из његовог палог и ограниченог постојања у слободу и пуноту Божанског живота, у учествовање у Божанским савршенствима.

Црква је Тело Христово, дакле, она је јединствена како у земаљским, тако и у космичким димензијама. У Псалтиру се космос пореди са ризом - одећом Бога, а у Новом Завету је Црква названа мистичким Телом Христа Спаситеља. Свети Оци говоре да је Господ створио Васељену ради Цркве. Дакле, прво својство Цркве јесте јединство.

Друго, Црква је васеленска, тј. обухвата читав свет. Земаљска Црква је органски сједињена са Небеском Црквом (...)

Црква је Тело Главе, Онога Ко Собом обухвата све. Дакле, пут у Небеску Цркву лежи само кроз земаљску, тачније то су два аспекта једне Цркве. Црква је живи организам, а живи организам није могуће створити на вештачки начин. Немогуће је вештачким лабораторијским путем створити живу ћелију од хемијских елемената ћелије, и исто тако је немогуће вештачким путем, само на основу догмата, канона, обреда и теоријских еклисиолошких знања створити нову Цркву. Све би то биле мртве и апстрактне творевине, љуштуре и лутке лишене живота. Хришћанска Црква није плод људског интелекта, чак ни религијског генија, већ је она - вечни живот који је Дух Свети дао у Педесетници. Она је дар Божији.

Не заборави праведну реч коју си рекао Господу, обнављајући са Њим завет, нарушен са твоје стране рђавом савешћу. Сети се како и због чега си га нарушио и старај се да избегнеш нове неверности. Није славна лепа реч - славна је верност. Зар није славно бити у завету са царем? Колико је, тек, славно бити у завету са Царем царева! Али, та ће се слава обратити у твоју срамоту уколико не будеш веран завету. Колико је, од настанка света, великих људи прослављено! И сви су они прослављени за верност, у којој су истрајали, не гледајући на велике невоље и жалости које су имали због ње: А други искусише поруге и шибања, па још окове и тамнице; камењем побијени, престругани, измучени, од мача помреше; потуцаше се у кожусима и козјим кожама, у оскудици, у невољама, у патњама; они којих свет не беше достојан, потуцаху се по пустињама и горама и по пештерама и по јамама земаљским... Зато и ми, имајући толики облак сведока, са трпљењем хитајмо у подвиг који нам предстоји: Гледајући на Исуса, Начелника и Савршитеља вере (Јев.11,36-38; 12,1-2).

свети Теофан Затворник